

sole sufletul, să i domolească pasiunile și să lă facă ferocită prin virtute.

Î. Care ar fi efectele încetării cultului public?

R. Ar face pe ómenī să recađă în ferocitate și în barbaria din care i-a scosū religiunea, inspirandu-le amorul și temerea de Dumnezeu.

Î. Care este proba cea mai sigură despre înțelepciunea și puterea unui guvernământ?

R. Cândū suveranul și magistrații onorédă Divinitatea în public, și au grijă ca și poporul s'o onorede asemenea.

Î. Bine este a forța pe individe să facă unū cult public lūi Dumnezeu?

R. Nu; religiunea opresce acésta: Dumnezeu voesce a fi servitū într'unū modū liberū și neforțatū. Dar stăpînitorii suntu datorī să veghieze ca cultul public să nu fiă tulburatū de cine-va.

Î. Cu ce simțimente suntemū datorī să asistămū la oficiile divine și la ceremoniile cultului public?

R. Cu simțimente de credință și de pietate, și pătrunși de necesitatea ce avemū de ajutorulū lūi Dumnezeu.

Î. Care suntu diversele părți ale cultului public?

R. Officiile solemne ale duminecilor, și ale serbătorilor și litaniiile cu sântirea apei.

Î. Ce lucrū sacru mai este la Liturgia?

R. Anafora seú pāinea sântită, și aghiasma saú apa sântită.

Î. Ce este aghiasma?

R. Este uă apă asupra căria Biserica face benedic-